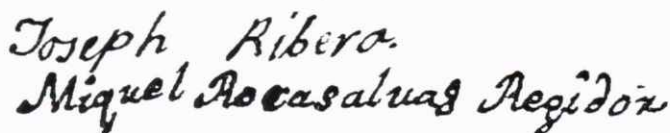

Sabem que en Nicolau i l'Arcàngela van tenir com a mínim dos fills: en Miquel, que fou l'hereu, i en Joan, que visqué a can Roquesalbes durant els vuitanta-tres anys de la seva vida, fent de pagès i sense haver-se casat mai. En Miquel Roquesalbes ha deixat algunes notícies de la seva existència. Es va casar amb una dona anomenada Francesca Congost. Va exercir diversos càrrecs de govern, primer a la baronia de Montbui, on l'any 1824 apareixia com a regidor per l'Ametlla, en lloc de fer-ho per Santa Eulàlia de Ronçana. Tant sols onze anys després, un reial decret ordenava que les parròquies que formaven la baronia de Montbui es constituïssin en municipis independents. I en segon lloc, l'any 1849 actuava com a tinent d'alcalde de Santa Eulàlia, quan el nostre poble ja era un municipi independent. Durant aquests anys, en Miquel Roquesalbes també apareix a diverses llistes de pagaments i contribucions. Per les quantitats que havia de pagar, can Roquesalbes continuava formant part de la pagesia mitjana del terme.

Joseph Ribera.
Miquel Roquesalbes Regidor

Signatura de Miquel Roquesalbes, quan ocupava el càrrec de regidor de la baronia de Montbui.

La vida durant la primera meitat del segle XIX no devia ser senzilla, i les sorpreses més inesperades podien succeir en qualsevol moment. L'any 1840 Santa Eulàlia va viure un episodi de delinqüència significatiu. La nit del sis de febrer, tres homes van assaltar la casa de la vídua Margarida Vilardell, a qui van maltractar. Els lladres van ser sorpresos per en Tomàs Govern, àlies Galderich, que va alertar als veïns del poble. El relat de l'època explica el que va passar després:

Luego, la gente empezó a perseguir a los ladrones que se escaparon por la parte de can Casas y dirigiéndose hacia la calle de Bonaire, atravesaron el río y subiendo hacia casa Rocasalbas, fueron sorprendidos por un muchacho de esta casa, llamándoles «¡Alto!», porque pasaban junto a él, que estaba de parada, según los gritos que oía de la gente que gritaban contra los ladrones, y a la voz de «alto» los tres ladrones tomaron otro rumbo, y al dar los tales ladrones las espaldas al que estaba de parada, éste les dio un tiro y cree que hirió a alguno porque dejaron una manita.

Finalment, els lladres van travessar la riera i la quintana de can Magre, per pujar després pel pati de can Polvoré i per la costa de la mateixa casa, on van rebre nous trets. Segons explica Jaume Dantí, fets com aquest van provocar l'organització d'un sistema de defensa propi a Santa Eulàlia.

Potser, aquest noi de can Roquesalbes que va disparar als lladres era un fill d'en Miquel Roquesalbes, de qui només en coneixem el seu hereu, en Josep. En Josep Roquesalbes es va casar amb una dona que es deia Josepa Foix i Solà, natural del poble, potser filla de can Foix del Bonaire. Aquest matrimoni va tenir dotze fills. L'hereu fou en Salvador Roquesalbes, el tercer fill d'en Josep i la Josepa. El pri-